

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Michalem Hovorkou
sídlem Poštovní 174, Tanvald

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 46180 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2024, č. j. OSH 672/24-2/67.1/24201/Ře, KULK 86803/2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 7. 2024, č. j. ML078972/24/2815/OD/Vrb.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se úmyslně dopustil tím, že se dne 24. 3. 2024 ve 2:40 hodin jako řidič vozidla X, registrační značky X, při kontrole v ulici Londýnská, poblíž domu č. p. X ve Stráži nad Nisou, poté, co byl pozitivně testován na Cocaine, Amphetamin/Methamphetamin, přes výzvu a poučení odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu. Žalobce tedy porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu.
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci podle 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a podle § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. c) a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky mu byl uložen správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců od právní moci rozhodnutí. Podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky byla žalobci rovněž uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že po oznámení uvedeného přestupku policií zahájil správní orgán I. stupně přestupkové řízení vydáním příkazu ze dne 27. 3. 2024. Po podání odporu bylo nařízeno ústní jednání, které se konalo dne 13. 5. 2024. Správní orgán I. stupně při něm provedl dokazování podklady založenými ve spise. S nimi se žalobce seznámil a ve věci se vyjádřil. Popsal průběh dvou policejních kontrol v předmětný den. Při první byl pokutován, protože auto nemělo technickou. Byl také pozitivně testován na drogy, ale policista jej nechal odjet. Při pozdější kontrole (k níž se vztahuje řešený přestupek) byl po pozitivním výsledku testu na drogy vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření, což odmítl, neboť by pak musel jít dvě hodiny pěšky zpět ke svému vozidlu. Nevěděl, že odmítnutí vyšetření je takový problém. Druhý den si nechal udělat test na drogy, který byl negativní. Žalobce navrhl provedení důkazu výsledkem policisty, který prováděl první kontrolu, a kamerovým záznamem z první kontroly. V posléze zaslaném písemném vyjádření uvedl, že v předmětný den jel v autě s panem X, jehož výslech rovněž navrhoval. Dále navrhl vyslechnout i dva policisty, kteří provedli druhou kontrolu, provést jako důkaz videozáznam z ní. Předložil také výsledek testu a potvrzení o testu na drogy, který byl proveden následující den po předmětné kontrole. Dále předložil a jako důkaz označil blok na pokutu z první kontroly.
5. Správní orgán I. stupně posléze vydal shora označené rozhodnutí o přestupku. V jeho odůvodnění označil opatřené podklady, zrekapituloval průběh správního řízení a popsal stanovisko žalobce. Konstatoval, že není jeho povinností akceptovat veškeré důkazní návrhy žalobce, pokud vysvětlí, proč takové důkazy nebudou provedeny. Správní orgán neprojednává věc, která se stala dne 24. 3. 2024 ve 2:15 hodin (první kontrola), nýbrž přestupek, který žalobce spáchal téhož dne ve 2:40 hodin, kdy se žalobce odmítl podrobit lékařskému vyšetření. Není tedy třeba vyslýchat policistu, který žalobce prvně kontroloval, a zabývat se jím uloženou blokovou pokutou. Výslech pana Pošmurného a policistů, kteří provedli kontrolu, při níž byl zjištěn řešený přestupek, je rovněž nadbytečný. Dle

videozáznamu i pořízené fotodokumentace byl žalobce ve vozidle sám. Na videozáznamu je zachycena výzva policisty, aby se žalobce podrobil lékařskému vyšetření, i žalobcovo odmítnutí.

6. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že žalobce vlastní řidičská oprávnění, musí tedy znát pravidla silničního provozu včetně povinnosti uvedené v ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu. Dle ustanovení § 20 zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, je to policista, kdo určí, do jakého lékařského zařízení s obviněným pojedou a jsou povinni ho tam dopravit, nikoli mu zajistit i cestu zpět k vozidlu. S odkazem na správní judikaturu správní orgán uvedl, že není podstatné, zda žalobce užil nebo neužil návykovou látku. Řešený přestupek spočívá v neposkytnutí spolupráce. Žalobce se i přes poučení, které podepsal, odmítl vyšetření podrobit. Správní orgán neměl pochyb o naplnění materiální stránky přestupku a odůvodnil rovněž uložení správních sankcí, kdy pokuta i zákaz činnosti byly uloženy na samé dolní zákonem stanovené hranici.
7. K odvolání žalobce, které se obsahově překrývalo s podanou žalobou, přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný. K odvolacím námitkám uvedl, že správní orgán I. stupně shromáždil dostatek důkazů, jimiž je prokázána vina žalobce přestupkem, který spočívá v neposkytnutí spolupráce policii. Žalobce navrhl důkazy, které správní orgán I. stupně vyhodnotil jako nadbytečné, což řádně odůvodnil. Pan X nebyl zachycen na videozáznamu, nebyl ani ztotožněn policisty, žalobce byl tedy ve vozidle sám. Dvě kontroly v krátkém sledu nejsou nezákonné ani účelové. Předmětem řízení nebylo zjišťování, zda měl žalobce v těle drogy. Test provedený druhý den po kontrole není relevantním důkazem v řízení o řešeném přestupku. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je patrné, z jakého důvodu nepovažoval argumentaci žalobce za důvodnou. Jde o rozhodnutí přezkoumatelné, které se vypořádalo s důkazními návrhy žalobce. Žalovaný se rovněž ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně ohledně uložených sankcí a připomněl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek.

II. Žaloba

8. Žalobce ve včasné žalobě uvedl, že v prvostupňovém řízení i v odvolání navrhoval důkazy, které však nebyly provedeny. Šlo mj. o výsledk X, který byl spolujezdcem žalobce. Jeho výsledkem chtěl žalobce prokázat, že ze strany policie nebyl řádně poučen o následcích nepodrobení se vyšetření na návykové látky a že policie jednala účelově, šikanózně a došlo ke zneužití pravomoci. Již při první kontrole byl žalobci udělán orientační negativní test na alkohol a orientační pozitivní test na drogy. Žalobci však byla udělena pouze bloková pokuta za propadlou STK, orientační pozitivní test na drogy policisté vůbec neřešili a žalobci umožnili pokračovat v jízdě. Následně za několik kilometrů dále mimo města Liberce žalobce zastavila další v pořadí již druhá hlídka policie, která zopakovala negativní test na alkohol a orientační pozitivní test na drogy, přičemž tato druhá hlídka zcela evidentně obdržela informace od předchozí hlídky. Tím policisté žalobce fakticky donutili spáchat přestupek, který je mu kladen za vinu, když jej vylákali mimo město Liberec a poté jej chtěli vzít na lékařské vyšetření zpět do Liberce bez toho, aniž by žalobce po vyšetření zavezli zpět k jeho autu mimo město.
9. Výše uvedené mohlo být prokázáno výsledkem zmíněného svědka, což žalovaný neumožnil. Tím žalobci zabránil v hájení jeho práv a porušil jeho právo na spravedlivý proces. Žalobce

byl s ohledem na první policejní kontrolu, která se odehrála v centru Liberce, kdy to bylo do nemocnice pár set metrů, připraven podrobit se na výzvu policie lékařskému vyšetření v nemocnici, avšak po žalobci to nikdo nechtěl a ani ho nepoučil o možnosti podrobit se vyšetření na návykové látky. Vzhledem k tomu, že o pár km dále jej zastavila další hlídka, která po něm již lékařské vyšetření požadovala, považoval žalobce toto jednání policie za šikanózní, avšak stále byl ochoten se požadovanému vyšetření podrobit. Žádal však, aby jej policie po odběru krve přivezla zpět k jeho automobilu, jelikož by se pro automobil neměl následně jak dostat. Policie však toto odmítla učinit. Jde o účelové a pravomoci překračující jednání policie porušující čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Také k těmto okolnostem měl vypovídat pan X, jakož i zasahující policisté, měl být proveden celý kamerový záznam, nikoli pouze ústřížek, který je založen ve spise, a to jak z první, tak z druhé kontroly policie. Tyto důkazy chybně nebyly připuštěny.

10. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně neodůvodnil, z jakého důvodu žalobcem navržené důkazní prostředky neprovedl. Správní orgány postupovaly v rozporu s § 3 správního řádu a nedbaly na to, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce dále namítá porušení zásady volného hodnocení důkazů. Žalovaný nesmí některé důkazy přehlédnout, potlačit nebo zatajit. Při hodnocení důkazů, resp. jejich neprovedení, postupoval žalovaný v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů, což mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí, resp. rozhodnutí opírajícího se o nesprávné skutkové závěry. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když z jeho odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se správní orgány řídily při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu a z jakého důvodu nebyla uznána důvodnost žalobcovy argumentace. Protože důkazy označené žalobcem nebyly ve správním řízení provedeny, měly by být provedeny v řízení soudním.

III. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
13. Podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu je řidič mj. povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem.
14. Podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že se v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) nebo g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.

15. Předně soud uvádí, že nepovažuje napadené rozhodnutí žalovaného ani jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Z rozhodnutí správních orgánů, která, jak žalovaný zdůraznil, tvoří jeden celek, je seznatelné, na základě jakých podkladů a s jakým náhledem na skutkový stav bylo rozhodnuto. Je zřejmé, proč nebylo vyhověno důkazním návrhům žalobce. Správní orgán I. stupně tyto návrhy nepominul, stejně jako žalovaný nepominul odvolací námitky. Skutečnost, že náhled správních orgánů na podstatu věci a na ni navazující potřebu dokazování se odlišuje od náhledu žalobce, nečiní jejich rozhodnutí nepřezkoumatelnými.
16. Správní orgány zcela správně vyzdvihly, že podstatou jimi řešeného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu je nerespektování výzvy policie, tedy nespolupráce žalobce v situaci, kdy ji zákon vyžaduje. Optikou posledně uvedeného ustanovení není podstatné, zda žalobce měl či neměl v krvi drogu, nýbrž, že na výzvu policisty k podrobení se lékařskému vyšetření za účelem zjištění eventuálního ovlivnění návykovou látkou, reagoval odmítnutím. Z tohoto důvodu nebylo třeba provádět jakékoli dokazování týkající se testu na drogy, který si žalobce nechal provést následujícího dne po předmětné kontrole. Uskutečnění a výsledek takového testu jsou totiž bez relevance k podstatě přestupkového jednání, které spočívá v neuposlechnutí výzvy.
17. Další důkazní návrhy žalobce, kterým správní orgány nevyhověly z důvodu nadbytečnosti, směřují k prokázání specifických okolností žalobcova případu. Ty spočívají v tom, a správní orgány to nepopírají, že žalobce byl předmětného dne (v nočních hodinách) kontrolován policií dvakrát v krátkém sledu. Správní orgány tuto skutečnost žalobci uvěřily, ten k tomu ostatně založil do správního spisu příkazový blok na pokutu, kterou dostal předmětného dne ve 2:15 hodin za jízdu s vozidlem bez platné technické prohlídky. K bližším okolnostem tvrzeným žalobcem však dokazování nesměřovalo. Dle přesvědčení soudu se tak stát nemuselo, neboť ani kdyby bylo prokázáno, co žalobce tvrdí, nezměnilo by to nic na jeho odpovědnosti za řešený přestupek. Proto je správný náhled správních orgánů, které další dokazování považovaly za nadbytečné.
18. Žalobce nesporně, že byl při druhé policejní kontrole vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření za účelem zjištění možného ovlivnění návykovou látkou. Nesporně ani, že výzvu odmítl uposlechnout. I kdyby tyto skutečnosti sporoval, jsou ve správním spise založeny podklady, které je prokazují. Pokud zmiňuje, že nebyl poučen o následcích neuposlechnutí výzvy, je toto jeho tvrzení vyvráceno obsahem spisového materiálu, kde se nachází jím podepsané poučení v tomto směru. Nadto je žalobce dle výpisu z evidenční karty řidiče zkušeným řidičem a držitelem řady řidičských oprávnění, je proto jeho povinností znát pravidla silničního provozu včetně povinností řidiče dle zákona o silničním provozu, jehož úprava je v tomto ohledu základem. Z uvedeného plyne, že, ponecháme-li nyní stranou zmíněné specifické okolnosti, je situace po skutkové i právní stránce zcela jasná. Žalobce v provozu na pozemních komunikacích porušil povinnost dle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) téhož zákona.
19. Zbývá zodpovědět, zda mohly mít žalobcem tvrzené okolnosti dvou policejních kontrol provedených v krátkém časovém úseku vliv na přestupkovou odpovědnost žalobce. Jak již soud naznačil, dospěl k závěru, že nikoli, a proto k nim nebylo třeba provádět dokazování. Pokud žalobce tvrdí, že ve vozidle s ním jel spolujezdec, který může průběh kontrol dosvědčit, považuje soud jeho tvrzení za účelové. Žalobce byl ve vozidle vyfotografován, ve spise je založen videozáznam obsahující výzvu policisty vůči žalobci. Přestože byla tma, modré světlo policejního majáku prosvítlo vozidlo žalobce natolik, že lze uzavřít, že žalobce

byl ve vozidle sám. Policie správnímu orgánu pochopitelně předložila pouze materiál, který považovala za relevantní pro přestupkové řízení, není zde tedy zachycen úplný průběh policejní kontroly. Soud však neuvěřil tomu, že zde byla další osoba, která před výzvou policisty a pořízením fotografie kamsi odešla. Není to však příliš podstatné, neboť přítomnost další osoby by na přestupkovou odpovědnost žalobce za spáchané jednání neměla vliv, přičemž výše již soud uvedl, že na ni nemohly mít vliv ani případné další, žalobcem tvrzené okolnosti.

20. Žalobce tvrdí, že již při první kontrole byl orientačně testován na drogy, a to s pozitivním výsledkem, nicméně policista jej nechal odjet. Pokud by tomu tak bylo, lze snad nad postupem policisty pozdvihnout obočí, nicméně faktem zůstává, že by se jednalo o postup, který by byl žalobci ku prospěchu. Byl totiž z místa kontroly propuštěn bez sankcí či nutnosti plnění dalších povinností. Z tvrzení žalobce neplyne, že byl již při první kontrole vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření. Sám uvádí, že k tomu byl vyzván pouze jednou, a to při kontrole druhou hlídkou policie. Nelze tak hovořit ani o přílišné horlivosti či šikanózním postupu policie, která by žalobce opakovaně vyzývala k plnění téže povinnosti. Žalobce byl kontrolován v krátkém sledu dvakrát, avšak, jak sám uvádí, odlišnými hlídkami, kdy povinnost podrobit se lékařskému vyšetření mu byla uložena jen jednou. Žalobce v žalobě spekuluje, že druhá hlídka musela dostat zprávu od první a kontrolovat jej cíleně. Na druhé straně ve správním řízení popisoval, jak informoval policistu z druhé hlídky, že byl před chvílí kontrolován, ať si to policista zjistí. Ten se za tím účelem díval na žalobcem předložený příkazový blok. Ať už druhá hlídka o předchozí kontrole věděla či ne, neshledává soud v řešeném souběhu událostí důvod, který by měl žalobce zbavit odpovědnosti za spolehlivě zdokumentované porušení povinnosti, kterého se dopustil.
21. Nelze hovořit o tom, že žalobce byl ke spáchání přestupku v podstatě donucen policií, která překročila svou pravomoc. Žalobce byl i dle svého tvrzení vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření jedinkrát, a právě tuto výzvu měl uposlechnout. Žalobce není oprávněn si sám vybírat, kdy jej policisté mají vyzvat ke splnění jeho zákonné povinnosti. Teoreticky si sice lze představit šikanózní postup policie, na jehož základě by nebylo namístě dovozovat vznik přestupkové odpovědnosti kontrolovaného řidiče, to však není případ žalobce. Ten čelil situaci sice spíše výjimečné (dvě kontroly v krátkém sledu), avšak nepřekračující rámec, v němž lze po žalobci požadovat splnění zákonem zakotvené povinnosti řidiče. Uváděl-li žalobce, že svou povinnost nesplnil, protože jej policisté odmítali po vyšetření zavést zpět k jeho vozidlu, vypořádaly se s touto argumentací již správní orgány. Uvedená skutečnost, popřípadě vzdálenost místa kontroly od příslušného zdravotnického zařízení žalobce jeho povinnosti nezbavovala. Nadto musí soud podotknout, že Stráž nad Nisou se nachází na okraji Liberce, s nímž je přímo spojena zástavbou. V současné době je také běžně dostupnou službou taxi. Tolik k argumentu, že z místa druhé kontroly je to do liberecké nemocnice neúměrně daleko.
22. Soud tedy uzavírá, že správní orgány skutkový stav zjistily dostatečně. Neprováděly důkazy, jichž nebylo pro řádné rozhodnutí ve věci zapotřebí, čímž postupovaly v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. Opatřené podklady hodnotily zákonným způsobem, ve shodě s náhledem soudu, který z popsanych důvodů neměl potřebu ani sám jakékoli dokazování provádět. Nelze shledat porušení zásady volného hodnocení důkazů ani práva žalobce na spravedlivý proces.

V. Závěr a náklady řízení

23. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem oba účastníci vyjádřili svůj souhlas.
24. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
25. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. července 2025

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce